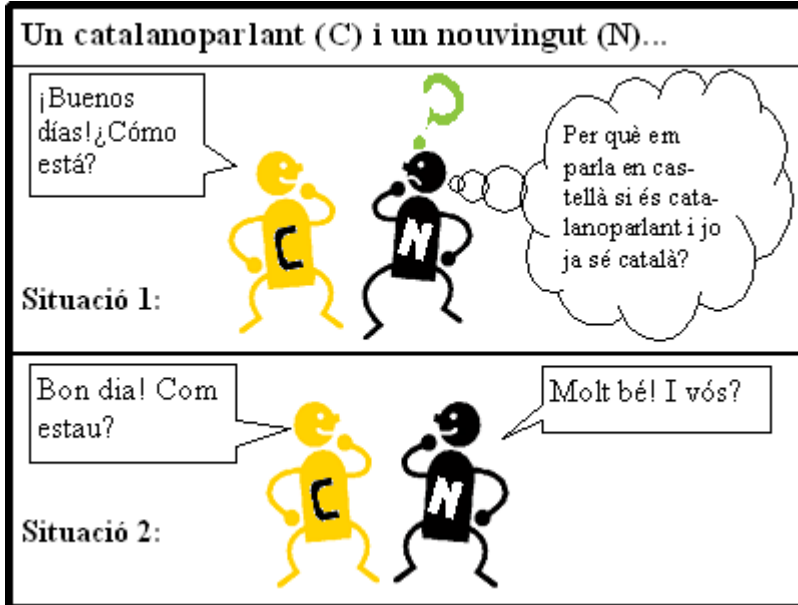

Sostenibilitat lingüística

11. Els immigrants són herois?

La **tria lingüística** que feim a l'hora d'adreçar-nos a un interlocutor afecta la sostenibilitat lingüística. Si triam la llengua en funció del color de la pell o de l'origen ètnic, indirectament, discriminam el nostre interlocutor. Si, a més, el receptor es tem que l'aparença física li impedeix que els catalanoparlants li parlin català, a més de sentir-se discriminat, adoptarà una actitud tancada envers la llengua del país d'acollida.

Aquesta tria, per tant, pot ser **perjudicial per a la sostenibilitat lingüística**: aquest parlant potencial pot sentir que l'esforç d'aprendre la llengua del país d'arribada és inútil, impressió que el pot fer desistir d'aprendre català. I encara pot fer una passa més: transmetre a la gent que l'envolta el missatge: «per què he d'aprendre català, si ningú no me'l parla?».

«**Afirmar, doncs, que algunes llengües són per essència predestinades a ser llengües literàries, filosòfiques, científiques, és una forma com una altra de discriminació i, en definitiva, de racisme, ja que afirmar això és afirmar també que d'altres llengües no són predestinades a poder parlar d'aquestes activitats humanes i que, per tant, només poden servir per parlar del temps que farà, de la collita de patates, del mal de ronyons, de supersticions enutjoses...**

[...] **La plasticitat és una característica universal de les llengües i absolutament totes poden acabar parlant de tot.**»

[Font: *A cremallengua. Elogi de la diversitat*, Joan-Lluís Lluís]

La causa d'aquesta conducta lingüística dels catalanoparlants, moltes vegades, és la creença, bastant estesa, que parlar en castellà als nouvinguts és fer-los un favor. Tot al contrari: aquest **canvi de llengua**, que molt sovint fan els catalanoparlants quan s'adrecen a un interlocutor de procedència diferent de la seva, devalua la funció social del català i dificulta la integració lingüística dels que han vingut de fora.

Joan-Lluís Lluís, en el llibre *A cremallengua. Elogi de la diversitat*, qualifica

d'herois els immigrants que han après català i que el parlen. La raó és que, mentre molts de catalanoparlants encara no han assimilat que el futur que ens espera serà multicultural, amb una llengua comuna, els nouvinguts no només han assumit aquest futur, sinó que ja l'han començat a construir adoptant la llengua del país que els ha acollit. Això no obstant, la visió que tenen els nouvinguts d'ells mateixos és ben diferent d'aquesta, com expliquen a *El català també és meu. Guia per a nous i futurs parlants de català*, feta per persones que no tenen el català com a primera llengua: «**El que jo he fet [adoptar el català com a llengua d'ús habitual] no és cap heroïtat**, és el que hauria de fer qualsevol persona que hagués anat a viure a un territori on es parla una llengua que no és la seva. Per tant, els nous catalanoparlants **no necessitem que ens facin cap monument, sinó que ens tractin amb la major naturalitat i normalitat possible.**»

El futur de la nostra llengua depèn de la visió que nosaltres, els catalanoparlants, tenguem de la nostra llengua. I un element de mesura d'aquesta visió és la llengua que parlem als nouvinguts. Recordem que, segons els lingüistes, cada dues setmanes mor una llengua. **De nosaltres depèn que la nostra no mori.**